
SEVGİ

SEVGİ DAYANIR

LEWIS SMEDES

Sevgi, sıkıntıyla başa çıkmak için kullanılacak sıra dışı bir güçtür. Sıkıntı yaşamak için özel bir beceriye gerek duymayız. Sıkıntı başımıza gelir, bizi tutsak alır ve yere çakar. Hepimiz sıkıntının kurbanıyız. Bazılarımız daha fazla sıkıntı çekeriz. Bazıları daha fazla lütufla sıkıntıya dayanabilir. Fakat sıkıntıya uzun süre dayanmamızı sağlayan sevgidir.

Uzun süre sıkıntı çekmek sevgiye geri dönüş gibidir. Sıkıntıya dayanmak en iyi kartlarından biriye sevginin pek de güçlü olmadığını düşünebiliriz. Fakat, sıkıntının neredeyse yaşamın yasası olduğu bir dünyada sıkıntıya dayanma gücü yaşamın belki de en fazla ihtiyaç duyulan armağanlarından biridir.

Sıkıntı nedir? Bazı eş anlamlı sözcükler şunlar olabilir; "acı", "dert", "keder", "kızgınlık". Nihayi olarak, sıkıntı, deneyim etmeyi hiç istemediğimiz bir şeyi deneyim etmektir. Burada anahtar sözcük "hiç"tir. Acı çekenler olarak nitelikli olacaksak, bir şeyden kurtulmayı o kadar istemeliyiz ki, canımız acımalıdır. Bunun sonucunda neredeyse sonsuz fırsatlarla karşılaşırız. Bir gün, sıkıntı sadece markette kasa kuyruğunda uzun bir bekleyiş olabilir. Başka bir zaman midede çaresi olmayan bir kanser olabilir. Küçük de olsa, korkunç da olsa, her biri bir tür sıkıntıdır. O halde başlangıç olarak, sıkıntının katlanmayı hiç istemediğimiz bir şeye katlanmak olduğunda anlaşabiliriz.

Bazı şeyler hemen hemen dokundukları herkese sıkıntı getirirse de, sıkıntı belli bir şeye bağlı değildir. Çocuklar genellikle anneleri öldüğünde acı çekerler; ama çok yaşlıysa ve çok acı çekiyorsa ölümü için şükür bile edebilirler. Çoğu insan doktorun, "kötü huylu" dediğini duyduklarında üzülürler ama bazı kişiler ölmek isterler. Hemen hemen herkes acıdan kurtulmak ister. Bununla birlikte, bazı acılar zevke o kadar yakındır ki bunları deneyim etmek isteriz. Seks, acı ya da kendinden geçme gibi yaşamın aşırı uçlarında bunları birbirinden ayırmak son derece güçtür. Tuhaf arzularımızı açıklayamayız. Herhalde hepimizde bir parça mazoşizm vardır; bazen geçmesini istemediğimiz bir acı duyarız. Bu acı daha sonra yaralanmış canlarımızı okşayan insanlar getirip rahatlamamızı sağlar. Bütün bu süre içinde de nefret ettiğimiz acıdan büyük bir zevk alırız. Her durumda, sıkıntı olarak sayılması için, arzularımız ne kadar karışmış olsa da deneyim etmeyi hiç istemememiz gerekir.

Sıkıntı çekmenin kurban olmak olduğunun da farkında olmalıyız. Deneyim etmek istemediğimiz şey ne olursa olsun, sıkıntımız bizi tutsak alır ve arzularımıza karşı çökeriz.

Sıkıntı çeken kişi tutsaktır; istenmeyen zorluklar içinde takılıp kalmıştır. Yalnızlık, başarısızlık, reddedilme, baskı, fakirlik, acı, ölüm; bütün bu şeyler onlardan kurtulmayı istesek de, bizi bağlayan kelepçelerdir. Sıkıntı, katlanmak zorunda kalmak demektir. Bu zorunluluk uzun süre sıkıntı çekmeyi küçük bir mucizeye dönüştürür.

Uzun süre sıkıntı çekme sırasında yaşanan çatışma uzun süre sıkıntı çekmeyi seçmek zorunda olmamızdır. Sıkıntı çekmek kurban olmak demektir; sıkıntıya uzun süre dayanmak bir anlamda özgür olmaktır. "Dayanma" başarısını göstermek için istemediğimiz şey için bir karar verip, nefret ettiğimiz şeyle yaşamayı seçmemiz gerekir. Dayanmayı yaratıcı bir yaşam sanatına dönüştüren şey de işte bu çıkmazdır.

Sıkıntı çekme seçiminin, sıkıntı çekme arzusuna dönüşmemesi için büyük bir dikkat göstermemiz gerekir. Arzuladığımız şey nedeniyle sıkıntı çektiğimizi söyleyemeyiz. Acıdan sonra nörotik bir şekilde acı çekmeyi istemek sıkıntı sayılmaz. Dayanma gücünden söz ettiğimiz zaman uzun bir süre boyunca gerçek bir sıkıntı yaşamaktan söz ediyoruz. Her gün devam etmek, istemediğimiz ve değiştiremediğimiz şeyi kabul etmek için tekrar tekrar karar vermek, sıkıntıyı arzu etmemek ama bununla yaşamak ve sıkıntı içinde sevinmek için kararlı olmak gerekir.

GÜCÜN KAYNAĞI TANRISAL SEVGİDİR

Dayanma gücü, bu nedenle, yaratıcı bir kurban olma gücüdür. Dayanmak pasiflik değildir. Zor, etkin, saldırgan bir yaşam biçimidir. Dayanmak için can gücü gerekir. Tanrı'nın sevgi ilahisi sadece devam ettirmeyi övmek değildir. Sıkıntı içinde yaşamı kurmanın, yaratıcı olmanın övgüsüdür.

Bunu yapmak agape sevgisi gerektirir. Agape, Tanrı'nın günahkarlarla ilişkisinde gösterdiği, örneklediği sevgidir. İsa'yı çarmıha götüren sevgidir. Agape sevgisi, ödül kaygısı duymadan komşumuza yardım etmek için bizleri özgür kılar. Ödülü düşünmeden sevip sevemeyeceğinizi düşünmeyin. Sadece Tanrı'nın sevgisinin bizi bu yöne götürebileceğini anlamanız yeterlidir.

Diğer taraftan erotik sevgi dayanma gücünü doğurmaz. Eros arzudur. O olmadan yapamadığımız için bir şeyin peşinden gideriz. Yalnızlık acı verdiği için, eros insanın yalnızlığından doğar. İçimizdeki boşluğu doldurmak ve değişmesini istediğimiz şeyi değiştirmek için birine ya da bir şeye uzanır. Eros her zaman sıkıntıdan çıkmak ister ama her zaman başka nedenlerden ötürü acı çeker. İsteddiğimiz şeyi tam olarak elde edemediğimizde hayal kırıklığına uğrar. Bir dönem için bizi dolduran şey birdenbire boş hissetmemize neden olduğunda hemen tükenir. Sıkıntıdan doğduğu için eros sıkıntı çekmeye mahkumdur.

Erotik sevginin dayanma gücünün olmaması kendi içinde olan bir trajedir. Sıkıntı çekmesi gerekir ama dayanmaya gücü yoktur. Eros bekleyemez; beklerse bu sadece içimizdeki diğer güçler onu yavaşlattığı ya da arzularına gem vurduğu için olur. Talepkar olan eros için beklemek çok zordur. Eros "hemen" doymak ister ve bizi "çılına çevirir." O halde doğal sevgi dayanmanın karşıtıdır. Aslında erosun gücü buradadır. Bizi tatmin olmaya yönlendirir. Bununla birlikte, gücü kendi ihtiyacından doğmaktadır ve doymuş hissetmediği zaman dayanmak için güç veremez.

Agape ise tanrısız sevgiden doğmuştur; bu nedenle yaratıcı bir şekilde zayıf olma gücüne sahiptir. İsrarcı bir ihtiyaç tarafından yönetilmediği için bekleme gücüne sahiptir. Yaşamı olduğu gibi kabul etmek ve istemediğimiz koşullar içinde yaşarken yaşamda iyi şeyler bulmak için bizi

güçlendirir. İsa'nın deneyim ettiği korkunç sıkıntı içinde gösterdiği iki yaklaşımı açıklamanın tek yolu budur. Getsemani Bahçesi'nde Tanrı'dan çarmıhı kendisinden uzaklaştırmasını isterken, sıkıntısının gerçekliğini bu acıyı çekmek istememesinde görüyoruz. Ertesi gün, çarmıhını taşıırken kendisini izlerken ağlayan kadına, " Benim için ağlama" diyor. Burada, acı çekmeyi seçen, sıkıntı içinde kurban olmayı seçen sevgi dolu Rab ve özgür Kurtarıcı olarak görüyoruz. Herhangi bir trajedinin çaresiz kurbanı değildi; zayıf olmayı seçen güçlü insandı. Sevgiyle itaat içinde özgür olduğu halde kurban olma gücüne sahipti.

DAYANMANIN SINIRLARI VARDIR

Sevgi ne kadar sıkıntıya dayanmamızı ister? Sınır yok mudur? Agape sevgisine sahip insanlar her zaman paspas gibi ezilmek zorunda mıdır? Sevgi her zaman kabul eder mi? Tanrı'nın sevgi ilahisi zaman kadar eski soruyu sormamıza neden oluyor: Ne zamana dek? Yanıt açık değildir. Belki de çok uzun bir süre. Belki de yaşadığınız sürece. Mümkün olduğunu düşündüğünüzden çok daha uzun bir süre belki.

İlahi, dayanma gücünden söz ediyor. Sevgi dayanma gücüyse, dayanmamız gerektiği açıktır. Fakat burada bir görevden söz etmiyoruz; sevginin dayanma gücüne sahip olmamızı sağlayan gücünden söz ediyoruz. Ve sevginin gücünü ölçmek için takvimde tarihler işaretleyemeyiz. Bu nedenle, "Ne zaman dek?" diye sorduğumuzda yanıt genellikle, "uzun bir süre"dir. Belki de sonsuza dek. Belki de yarına kadar. Belki sadece düne dek.

Fakat uzun süre dayanmak sonsuza dek sıkıntı çekmek demek değildir. Sıkıntının sona ermesi gereken zamanlar vardır. Nefret etmemiz ve reddetmemiz gereken şeyler vardır. Çizgi çizmemiz gerekir. Burada zor olan sınırı çekme noktasına ne zaman geldiğimizi bilmektir.

Tanrı'nın kendisi sınırı çizer. Kutsal Kitap, Tanrı'nın sert yanını sarsıcı bir şekilde gösterir. Tanrı'nın paspas olmamaya karar verdiğini ve artık sıkıntıya bir son vermek istediğini görürüz. Kim olduklarını bilmediğimiz insanlar Tanrı'ya karşı durmuşlar ve kendilerini Tanrı'yı öldürmeye adanmışlardı. Sonunda Tanrı onları bırakmıştır, "Tanrı onları teslim etti. Tanrı'yla ilgili gerçeğin yerine yalanı koydular." (Romalılar 1:24,25). Bu onlara yaşamlarını veren yaratıcı ve merhametli gücü. Ve yaşamlarında iyi olan ne varsa Tanrı'nın armağanıydı. Fakat onlara iyilik yaparken Tanrı'nın onların kötülüklerine dayanması gerekmişti ama sonunda artık dayanmamaya karar vermişti. Yaratıcı merhametini geri çekti. Onlara istediklerini, Tanrı'nın yaşamlarında ölümünü, verdi. Tanrı sınır çizmenin zamanı geldiğini nasıl anlamıştı? Sonsuz yazılarda belli bir sınır çizilmiş miydi? Büyük olasılıkla hayır. Fakat Tanrı dayanmanın bir sınırı olduğunu biliyordu. Bu zaman geldiğinde bu sınırı çizmişti.

Sevginin gücünü hissetmiş herkes için şu sözler geçerlidir; uzun bir süre dayanmalısın ve dayanabilirsiniz; her şeye sonsuza dek dayanmak zorunda değilsin. Belki de şimdi bir son vermelisiniz fakat doğal eğiliminizin sıkıntıyı çok kısa kesmek olduğunu unutmayın. Sevgi dayanabileceğinizi düşündüğünüzden daha uzun bir süre dayanmanızı sağlar. Fakat ne zaman durmanız gerektiğini ancak siz bilebilirsiniz.

Sevginin gücüyle yaşadığımızda bu gerginliği kabul ederiz. Sevginin ne kadar ve ne kadar uzun bir süre boyunca nefret ettiğimiz şeylere dayanmamızı sağlayacağını bilemeyiz. Avutucu sözler işitmeyiz, "Tamam, taman yeterince dayandın." Buyruk da işitmeyiz, "Artık acı çekmene gerek yok!" Sadece şu sözleri işitiyoruz, "Sevgi dayanır". Sıkıntıya bir son vermeye karar vermeden önce sevgiyle ilişkinizi koparmadığınızdan emin olun. Gerisi için, Ruh'la uyum

içinde olun ve yaşamınızda neler olup bittiği konusunda gözlerinizi iyice açın.

Alkolik kocasını seven bir kadını düşünün. Kocasına karşı duyduğu erotik sevgi neredeyse yok olmuş olsa da, yatırımı karşılığında bir şey alamayacak olsa da, onun için iyi olanı yapma iradesiyle sevmektedir. Agape sevgisi, alkoliklerin kendilerini sevenlere çektirdikleri acılara dayanma gücünü vermektedir. Peki sevginin dayanma gücü sıkıntı çekme konusundaki bütün sınırlarını ortadan kaldırır mı? Gördüğümüz gibi sevgi dayandığı gibi adaleti de arar. İnsanlara başlarına gelecek olanı gösterir. Alkolik birinin başına gelecek olan bir şey ise gerçektir- sadece söylenen gerçek sözler değil, görülebilen ve hissedilen gerçek. Bunun anlamı, seven kadının artık sınırı çekip kocasının sıkıntısına dayanmayacak olmasıdır. Onu terketmesi gerekebilir. Bunu yapmak sevmemek değildir. Sevginin işidir. Fakat ancak kadın bunun doğru zamanının ne zaman olduğunu bilir.

Sevgi bazı şeylere diğer şeylerden daha fazla dayanır. Evlilik özel bir durumdur çünkü evlilik içinde dayanma bir anlaşma çerçevesinde olur. Anlaşmalar, insanlar sadece erosla yaşadığı ve sırtlarını agapenin gücüne döndükleri için bozulurlar. Erosun doyumsuzluk nedeniyle çektiği sıkıntıyı küçümsemiyorum. Dünyada cehenneme yakın bir durum olabilir. Fakat agape, hayal kırıklığına uğramış, aldatılmış ve reddedilmiş erotik sevginin acısına dayanma gücüdür. Ve buna uzun süre dayanmaktır. Peki ama ne zamana dek? Kimse başkası yerine sınırı çekemez. Fakat agape sevgisi tanımı gereği ödül beklemeden bizi başkasına yönelten güçtür. Şöyle bir kural olabilir; kendi zevkim uğruna sıkıntıya son verirsem fazlasıyla erken son vermiş olabilirim.

Agape erosun dirilebileceği bir yer yaratır. Karşılıklı sevginin uyanışı için zaman tanır. Erosun kaybını karşılamak yerine, erotik sevginin yeniden yaşaması umuduyla yaratıcı ve usta çabalar gösterir. Agape, erotik doyum için acele etmeye ya da boşanmaya karşı durur. Agapeyle uzun süre dayanıyoruz ama umudumuzu yitirmiyoruz. Ve eğer akıllı olursak erotik sevgiyi uyandıracak şeylerin de neler olduğunu biliriz. Agape sevgisi tek tanık değildir. Uzun süre dayanır ama sıkıntının kısa sürmesi için yapılması gerekenleri bilirler.

DAYANMAK KÖTÜLÜĞÜ KABUL ETMEK DEĞİLDİR

Sevgi kötülüğe uzun süre dayanma gücüdür ama kötülüğü kabul etmemizi istemez. Kötülüğe dayanmak sabır ve cesaret gerektirir. Kötülüğü kabul etmek, korkunçluğundan kaçmak için aldanmaktır. Dayanmak gerçeklik içinde gelişen bir güçtür. Kötülüğü kabul etmek gerçekliği reddetmektir.

Martin Luther King adalete giden yolda halkının uzun süre dayanmasını istedi. Taşlara, kurşunlara, aşağılanmaya ve korkutulmaya dayanmalarını istedi. Adaletsizliğe dayanmalarını istese de, hiçbir zaman adaletsizliği kabul etmelerini ya da adalet isteklerini dile getirmemelerini istemedi. Siyah insanlar, "Bir gün yeneceğiz" dediklerinde dayanmalarına tanıklık ediyorlardı ama o güne kadar adaletsizliği kabul etmeyeceklerini de ifade ediyorlardı. Adil olmayan insanların yaptırımları nedeniyle adaletsizliği kabul etmeleri bekleniyordu.

Çektiğimiz sıkıntıyı kabul etmek ve sıkıntıya dayanma gücüne sahip olmak arasındaki fark o kadar büyüktür ki, bu farkı kaçırmak yaşamdaki en derin konulardan birini anlamamak demektir. Bir şeyi kabul etmek onu onaylamak demektir. Bir konuda sıkıntı çekmek demek, reddettiğimiz halde katlanmaktır. Kabul etmek, bir insanı onaylayan lütufkar bir davranış olabilir. Yanlışlıkla kabul edilmez olan bir şeyi kabul etmeyi öğrenmek bilgelik sayılabilir. Fakat özünde kabul edilmez olan bir şeyi kabul etmek kendi kendimizi aldatmaktır. Dayanmak, bize

dayanma gücünü veren sevginin işidir. Fakat kabul edilemez olanı kabul etmemizi istemez.

Adam yaşamının anlamı olan işinden erkenden emekliliğe ayrılmak zorunda kalır. Zorunlu tembelliği kabul etmek zorunda mıdır? Güzel bir kadın kanser nedeniyle göğsünü aldırarak zorunda kalır. Göğsünü kaybetmiş olmayı kabullenmeli midir? Yetenekli bir atlet kemik kanseri nedeniyle kariyerini kaybeder? Atletik başarısızlığı kabul etmek zorunda mıdır?

Hepimiz farklı zamanlarda küçük ölümler yaşarız. Dokumuza ait olan bazı değerli şeyleri kaybettiğimizde nihayi ölümümüzden tatmış oluruz. Agape küçük ölümleri kabul etmemizi sağlamalı mıdır? Bu sorunun yanıtı açıktır; bu kötülükleri kabul edemeyiz ve kabul etmemeliyiz. Her şekliyle ölüm kötüdür ve son düşmandır (1. Korintliler 15:27). Ve Tanrı yaşamın bu son düşmanını onaylamamızı istemez. Ölüme karşın yaşamı onaylamak için sevginin gücünü verir. Fakat sevgi asla yaşamın yıkımını onaylamaya yöneltmez.

Özel yaşamlarımıza her türlü saldırı için Tanrı'yı yüceltme konusunda yanlış bir öğretiştir. Dindar ya da içten olduğunu düşünebiliriz. Fakat yanlıştır ve kötülük için Tanrı'yı övmek O'nu gücendirir. Tanrı ve kötülüğü ilişkilendirmenin temel kuralı şudur: Tanrı kötülüğün nedeni değildir. "Tanrı ışıktır, O'nda hiç karanlık yoktur" (1. Yuhanna 1:5). Kötülük için kesinlikle övgü istemez. Bu iman için hassas bir konudur ve olabildiğince açık bir şekilde ifade etmek istiyorum: Tanrı kötülük ortasında sunduğumuz övgüleri kabul eder. Fakat kötülük için övgü kabul etmez.

Bunun anlamı kötülüğün yaşamımıza saldırısını kabul etmememiz gerektiğidir. Canlarımız çektiğimiz sıkıntıyı kabul edene kadar onlara işkence etmemeliyiz. Sevgi kötülüğe dayanmamız için güç verir ama iyi olarak kabul etmemizi istemez. Bu kaçmak ve büyük bir yanılğı olurdu. Kötülükle yüzleşip kabul edilmez derecede korkunç olduğunu görmeliyiz. Bizim başımıza geldiğinde de kötü olduğunu söyleyebilmeliyiz. Doğa yaşamıma saldırdığında, çocuğumun bedenine saldırmış olmasından daha az bir kötülük yapmış sayılmaz. Kötülük bize saldırdığında, başkalarına saldırdığında olduğu kadar dürüst olmalıyız. Açıkça ve bütün olarak kabul edilmezdir. Tanrı düşmanın işini onaylamamızı istemez.

DAYANMANIN OLUMLU BİR AMACI VARDIR

Derin bir kayıp ya da sürekli devam eden hayal kırıklıkları karşısında kendimizi ve gelecekteki yaşantımızı kabul etme sabrına sahip olduğumuzda sevginin gücünde yaşıyoruz demektir. Yaşamlarımızın anlamı olduğunu öğrendiğimizde, yüreğimizi sevince açtığımızda ve bizi sevindiren bazı ışınlar gördüğümüzde dayanıyoruz demektir.

Sonra sabrımıza cesaret eklenir. Cesaret, yaşamlarımıza karşı olan saldırılara, karşı koyma gücüdür. Hem olumlu, hem de olumsuz anlamda olabilir. Olumsuz anlamda, cesaret bize saldıran kötülüğe kızma ve hatta kötülükten nefret etme gücüdür. Kanser hastası olan kişi yaşamını yiyip bitiren hastalıktan nefret etmek için cesarete gereksinim duyar. Görme yetisini kaybeden kişi körlükten nefret etmek için cesur olmalıdır. Göğsünü aldırarak kadın ameliyattan nefret etmek için cesur olmalıdır. Sadece kızmaları değil, nefret etmeleri yeterli değildir; kızgınlıklarını ve nefretlerini yaşamlarının yüzeyine çıkarıp, "Kanserimden nefret ediyorum." diyebilmelidirler.

Tam bu noktada, olumlu olarak sevgi işin içine girer. Biz kaçmak isterken dayanma gücü verir. Sevgi yaşamı sevme ve yaşam için şükredici olma gücüdür. Sevgi, yaşamın tamamıyla kaybettiğimiz ve henüz bulmadığımız maddi şeyelere bağlı olmadığını keşfetme cesaretidir. Tanrı'nın sevgi ilahisi daha cesur olmamızı talep etmez. Bu bize sadece yenilgi getirir. Tanrı'yla

bu gücün var olduğunu söylemektedir. Adı sevgidir.

Dayanma sevgisinin örneği Tanrı'nın kendisidir. Mantıklı bir melek Yaratıcı'nın bu aptal isyancılardan neden binlerce yıl önce vazgeçmediğini sorabilir. Tanrı neden insan tarihine son vermiyor? Neden dünyanın sonunu getiren bombayla kendimizi yok etmemize izin vermiyor? Neden kendisi çabucak gelip kusursuz egemenliğini kurmuyor? Kararlı bir adım atmadan önce neden bu kadar uzun bir süre bekliyor? Yanıtı: Tanrı sevgidir. Sevgi dayanır.

Tanrı'nın sevgisi, kayıp bir dünyaya söylediği "Evet"tir. Kurtarıcı bir "Evet"tir, ilgisiz ya da önemsemeyen bir evet değil. Kurtuluşumuz için yanan bir arzu duyan "Evet"tir. Uzun zaman önce bir elçi, Tanrı'nın dayanmasını tanrısal bir önemsememe olarak yorumlayan bir grup Hıristiyan'a yazmıştı. Kuşkucular sevginin dayanmasının sabırdan çok unutkanlığa benzediğini düşünüyorlardı. "Neden bekliyor ki? Tarih her zaman olduğu gibi devam ediyor. Acı, şiddet, insafsızlık- hiçbir şey gerçekten değişmiyor. Vaadi gerçek olmamalı." Yazar Tanrı'nın gecikmesinin asıl nedenini açıklıyor, "Çünkü kimsenin mahvolmasını istemiyor, herkesin tövbe etmesini istiyor." (2. Petrus 3:9). Agape nefret ettiği halde dayanarak her zaman barıştırma için fırsat verir.

Belirsiz bir zamana kadar sıkıntı çeken için de aynı şey geçerlidir. Hiçbir zaman sadece sıkıntı çekmek amacıyla sıkıntı çekmez. Sevgi mazoşist değildir. İlgilenmediği için bir şeye katlanmaz. Önemsememezlik etmez. Yanlış olanla yüzleşmekten ve buna karşı mücadele etmekten korktuğu için dayanmaz. Sevgi korkak değildir. Kurtarıcı güçlerin işlerini yapmaları için zaman yaratılması amacıyla sevgi dayanır. Öyle ki, iyileştirme ve barıştırma mümkün olsun. Sevgi acısı çekilen kötülük ortadan kalksın diye dayanır. Sevgi, sıkıntı bütünüyle ortadan kalksın diye dayanır.

Sevgi dayanma gücü verdiğinde, sıkıntı içinde sevinebilecek nedenler görmemiz için de güç verir.

SEVGI ŞEFKATLİDİR

Sevgi şefkatli olmamız için bizi harekete geçiren bir güçtür. Şefkat deyince ne anlamalıyız? Şefkat kurtarma iradesidir; Tanrı'nın şifaya yöneltilmiş olağanüstü gücüdür. Şefkat insanlara karşı eyleme geçmiş sevgidir. Bu tür bir şefkat yumuşak olabilir; zayıf değildir; hassastır ama kuvvetsiz değildir; duyarlı ama kırılğan değildir.

ŞEFKAT GÜÇTÜR

Dünyamız sevginin güç olduğunu ve şefkatin bu gücün işleyişi olduğunu anlamamaktadır. Alman filozof Nietzsche, şefkati teşvik ettiği için Hıristiyanlık'tan nefret ediyordu. Hıristiyan sevgisini güçlü insanları şefkatli yaparak, enerjilerini cüzzamlılar, sakatlar ve baskı altındaki insanlar için hacatarak güçsüz kılmakla suçluyordu. Sevgi bu şekilde insanları şefkate yönelterek insan ırkının güçlülerini zayıflatıyordu. Dünyayı Mesih'e iman etmekten ve böylece sevgiden kurtaracak olsaydık yine süper insanlar üretebilirdik. Güçlüler, daha güçlü hale gelip zayıflar yok olacaktı.

Nitzsche ne kadar da hatalıydı! Bugün de bu şekilde düşünen insanlar ne kadar yanlış bir yoldadır. Zayıf olmanın çok ötesinde, şefkat büyük bir güçtür. Çoğumuz zaman zaman olmasa da pek çok kez bu güce sahibizdir. Şefkat, karşılığında bir şey veremeyecek olan birine şifa vermek ve bu kişiyi desteklemek için harekete geçmemizdir. Ben merkezli egomuzu zayıf, çirkin, acılı olana yöneltmek ve ödül beklemeden kendini başkasının yararına adamasıdır.

Yardım için küçük bir miktar para vermek büyük bir şey değildir. Fakat cüzzamlı insanların yaşadığı bir topluluğa girip, onlara bakmak her an onlarla ilgilenmek büyük bir güç gerektirir. Vergiden düşmek için dikkatle hesaplanmış bir para yardımında bulunmak büyük bir şey değildir. Fakat Rahibe Tereza olmak, Kalküta'nın sokaklarında farkirleri ve kanayan hastaları kucaklamak büyük bir güç gerektirir.

Gücün bir biçimi olarak şefkat üzerinde durmak için güçle ilgili bazı gerçekler üzerine odaklanalım. Burada kişisel güçten söz ediyoruz; içimizde başkalarını etkilemek için bulunan gücü kastediyoruz. Gücün kendisi tarafsızdır. Zararlı ve yıkıcı olabilir ya da yaratıcı ve yardımcı olabilir. Tanrı'nın gücü her zaman yardım için harekete geçer çünkü Tanrı sevgidir. Fakat bizim gücümüz her zaman karışıktır; hem yardım için, hem de yıkım için kullanırız.

Güç, başkalarının gücünü azaltmak için kullanıldığında sömürücü olur. Köle sahiplerinin sömüren bir gücü vardı; Tanrı'nın çocuklarını atların, küreklerin düzeyine indiriyorlardı. Bazı köle sahipleri kişisel olarak bir köleye şefkatle davrandıkları zaman, şifa gücünü insanı yıkan güçle birleştiriyorlardı. Sevginin işaretlerinin, sömüren gücün kurumunu gizlediği korkunç bir karışımdı. Fakat kölelik aşırı bir örnektir. Sömürücü güç, insanları gerçek bir seçim yapmaktan alıkoyacak bir biçimde davranmalarını sağladığımız her zaman etkindir. Sömürücü güç şefkatten yoksundur; sevginin gücünün karşı tezidir.

Hizmetkar güç, daha zayıf bir insanın gücünü artırmak için kullanılan kişisel güçtür. Bunun en güzel örneği çocuğunun bağımsız bir kişilik kazanması için ona bakan anne babadır. Çocukların kişisel gücün örneğini görmeye ihtiyaçları vardır. Bunun uygunlandığını görmeleri gerekir. Bunu gösteren anne ya da babadan psişik ya da ruhsal güç alabilirler. Ne tür bir güçten

söz ediyorum? Karar vermek, devamlılık gösteren bir iradeye sahip olmak, sözlerine bağlı kalmak, gerilim ortasında şefkat gösterebilmek. İnsana Rab'bin önünde eğilip sevgisini kabul etme özgürlüğü veren güçtür. Gücün bu gibi belirtilerini gösteren anne ya da baba, çocuklarda gücü artıran hizmetkar gücünü göstermiş olur.

Hizmetkarlık gücü şefkat gücüdür. Bu güce sahip olduğumuz ölçüde kendi zayıflıklarımızdan özgür oluruz; hassas, yumuşak ve ilgili olmak için özgür oluruz.

Ortak güç olarak adlandırabileceğimiz başka bir güç daha vardır. Bu gücü bir başka kişiyle birlikte deneyim ederiz. Örneğin, öğretmenle öğrencinin gücü karşılıklı eleştiri ile büyür. Öğrencinin gelişen gücü öğretmenini eleştirme cesaretiyle artar; aynı şekilde öğretmenin eleştirilerini kabul ettikçe de artar. Diğer taraftan öğretmenin yaratıcı gücü, öğrencisinin eleştirilerini işine kattığı ölçüde artar. Bir grup bilim adamı da güçlerinin artışı aynı şekilde deneyim ederler. Birkaç zihinsel merkez aynı bilimsel problem üzerinde yoğunlaşır. Her bir bilimadamına karşı çıkılır, her biri eleştirilir ve zorlanır, sonunda diğerlerinin yaptıklarını da kendi işine katmış olur. Aynı ortak güç, daha yoğun bir kişisel boyutta karı koca arasında da gelişebilir.

Hıristiyan topluluklarda ortak güç insanların güçlü yanlarında birlikte yapılan hizmetlerde ortaya çıkar. İnsanlar başkalarının potansiyel güçlerinde sevinmek ve bunların farkında olmaktan gelen bir güçle birbirlerine hizmet ederler. Çoğu zaman Hıristiyan topluluklarda ortak gücün yerini olumsuz eleştiri alır; burada insanlar sadece birbirlerinin zayıflıklarına hizmet etme ayartısıyla karşı karşıyadırlar. Ortak güç, birbirimizin güçlü yanlarına hizmet ettiğimizde, güçlü olanın daha da güçlenmesine çalıştığımızda artacaktır. Ortak güç değiştiren, bina eden, besleyen ve insanın gücüne güç katan bir güçtür.

Kilise içinde ortak güç paylaşılan Ruh aracılığıyla mümkündür. Hepimiz Tanrı'yla ilişki içinde olduğumuz için gücün başlangıcına sahibiz. Bu gücün kullanımı da ortaktır: birkaç güç merkezi sevgiyle birleşir ve her bir kişinin gücü diğer insanların gücü sayesinde artar. Ortak güç, eleştirel, meydan okuyucu olduğu halde şefkatle uyumludur.

Güç hakkında konuşmamızın amacı şefkatin zayıflık değil, kesinlikle bir güç biçimi olduğunu göstermektir. Bazı tür güçler, sömürücü güçler gibi kesinlikle şefkatten uzaktır. Başka güçler, ortak güç gibi, şefkatle uyumludur. Fakat şefkatin kendisi hizmet gücünün doğrudan ifadesidir. Sömüren güç başkalarının gücüne dayanır. Başkalarının zayıflıklarını keşfedip sömürerek, kendi gücümüzü artırırız. Hepimiz, kimi zaman açıkça, kimi zaman üstü örtülü bir şekilde bunu yaparız. Örneğin zayıf kişiler, zayıflıklarını başkalarının duygularını kullanmak için kullanırlar ve böylece zayıflıklarını sömürücü bir güce dönüştürürler. Ortak güç başkalarının gücüne dayanır. Başka insanların güçlerini kendi yaşamımıza katarak kendi gücümüzü arttırırız. Her iki durumda da kişi ya diğer kişilerin güçlü yanları ya da zayıf yanları üzerinde bina edilmiş olur. Buna karşılık şefkat doğrudan sevginin gücünden kaynaklanır.

ŞEFKAT ZAYIF OLMA CESARETİ GÖSTERİR

Şefkatin nihayi örneği Tanrı'nın kendisidir. Başkalarını sömürme gereği duymaz. İş arkadaşlarının rekabet eden enerjileri ya da kötülüğün savaştan güçleri aracılığıyla gücü artmaz. Tanrı kendi gücünü kendisi yaratır.

Bu nedenle, şefkat konusunda ayırım yapmama gücüne sahiptir. Yaptığı iyiliğin karşılığını almak için şefkat göstermediğinden, bencil olan ve şükredici olmayan kişilere karşı da

şefkatli olabilir (Luka 6:35). Kutsal Kitap Tanrı'nın tarafsızlığını vurgular: "O, güneşini hem kötülerin hem iyilerin üzerine doğdurur; yağmurunu hem doğruların, hem eğrilerin üzerine yağdırır." (Matta 5:45). Tanrı'nın iyiliği kendi sevgi gücünden kaynaklandığı için hesap yapmaz. Ne insan erdemleri, ne de insanların övgüsü bencil olmayan, verici sevgi, kendi kendini üreten sevgi gücüdür.

Şefkat başka birinin yaşamını geliştirme hazırlığıdır. Fakat daha fazlası da vardır; şifa vermek amacıyla başka birine yaklaşma gücüdür. Televizyonda aç çocuklarla ilgili bir belgeseli izledikten sonra içimizde ortaya çıkan acıma duygusu şefkat değildir. Şefkat, aç çocuğu kucağınıza alıp kendinizin onu beslemesidir. Cüzzamlının yaralarını kendi ellerinizle yıkamanızdır. Başka birinin acılarını kendi bedeninizde hissederek birbirinizin yükünü taşımaktır.

Şefkat göstermek güç gerektirir çünkü şefkatli olmak riskli bir şeydir. Tanrı'dan farklı olarak, çoğu kez şefkatli davranmaktan kaçınıyoruz çünkü sonuçlarından çekiniyoruz. Sevginin harekete geçen gücü bizi şefkate yöneltse de, başımıza gelebilecek şeylerden korkup vazgeçiyoruz. Karşı cisten birine şefkatle davrandığınızda, davranışınız gizli bir ayartma olarak algılanabilir. Başka ırktan birine şefkat gösterdiğinizde ise, onu küçük gördüğünüz ya da fazlasıyla itaatkar davrandığınız düşünülebilir. Yabancı birine şefkatle yaklaştığınızda aldatılabilirsiniz. İkinci olarak, birine yakınlık gösterdikten sonra sizden yararlanabilir. Yumuşaklığınıza sığınıp yavaş yavaş sizi sömürmeye başlayabilir. Üçüncü olarak, amatör bir şekilde şefkat gösterirken o kadar tuhaf davranabilirsiniz ki kendinizi aptal durumuna düşürebilirsiniz. Kimse aptal gibi görünmek istemez, özellikle de iyilik yaparken.

Şefkat göstererek karşı karşıya kaldığınız riskler son derece korkutucudur. Profesyonel kurumların yardım yapmalarına izin vermek çok daha kolaydır. Neyin nasıl yapılması gerektiğini bilirler. Aldatan kişilere ya da sülük gibi yapışanlara nasıl davranılması gerektiğini bilirler. Yine de bu konuda hataya düşmeyin; iyilikle ilgili işleri profeyonellere bırakırsak, şefkatin yerini etkinlik alacaktır. Sevgi kaybolur ve yardım onun yerini alır. Şefkat göstermekle karşı karşıya olduğumuz risklerden korktuğumuz zaman bu gerçekleşir.

Şefkat sevgiden doğan bir güçtür. Sevgi, açık bir zayıflık içinde Tanrı'nın gücünün uygulanmasıdır. Açık gücün ödüllendirildiği bir dünyada şefkati canlı tutabilmenin tek yolu, dünyada zayıf olarak dünyayı iyileştiren Mesih'in çarmihına gelmektir. İnsanlık tarihinin en önemli anında zayıflık kurtarıcı güç haline gelmiştir. Mesih'in çarmihındaki şefkat yumuşak, kırılğan olduğu ve hiçbir şey alamadan her şeyi verdiği ve en zayıf, en fakir ve en çirkin olanlara elini uzattığı için zayıflık gibi görünür.

Tanrı sevgisi nedeniyle bizim gibi bir insan olmaya karar verdi. Sevgi, insan olarak gücünü bütünüyle hizmetkar-gücü olarak kullanmaya yöneltti. Sevginin gücüyle kendini şefkatle verdi. Kirli ayakları yıkadı, yaşlı insanlarla ağladı, bir fahişeye anlayış gösterdi, reddedilmiş ve dışlanmış olanların yaşamlarına girdi. Yaşamı boyunca şefkat açısından son derece güçlüydü. Ne var ki, O'nu astılar; bir çarmıha çaktılar ve ölene kadar onu orada tuttular. Bütün dünya için gücün merkezi insanlar arasında en zayıf olan kişi olmuştu.

Bu zayıflık aracılığıyla dünyaya sonsuz bir güç çözüldü. Güç ve şefkat konusunda nihayi gerçek budur; nihayi şefkat nihayi güçtür. "Tanrı'nın zayıflığı insan gücünden daha güçlüdür." (1.Korintliler 1:25). Bu tanrısal zayıflıkla ilgili bir tekerleme değildir. Aşırı şefkat gösterecek kadar özgür olmak için büyük bir güce gereksinim olduğu anlamına gelir. Zayıfları iyileştirmek için onlarla zayıf olmak gerekir.

Böylece, Pavlus'un sevgi ilahisinde, "sevgi şefkatlidir" sözlerini bulduğumuzda evrendeki en devrimci gerçeklerden birini bulmuş oluyoruz.

ŞEFKAT AKILLI VE SERTTİR

Sevginin şefkati yaşamın zor gerçeklerinin sınırları içinde işler. Bu nedenle, artık sevginin sınırları konusunda uygulamaya yönelik bazı sorular sormalıyız.

İlk olarak, sevgi asla bedeli sorgulamaz mı? Sevgi dikkatsiz şefkat midir? Kaynaklarımız sınırlıdır. Tanrı'nın sevgisi bizi süper insanlara dönüştürmez. Aynı şekilde, sevgi boşluk içinde de işlemez. Sürekli olarak, ilgimiz için birbiriyle rekabet içinde olan yarışmacılar arasında çalışır. Komşumuza adadığımız her bir dakika için eşlerimiz ve çocuklarımızdan bir dakika çalmış oluruz. A Yardım Kuruluşuna verdiğimiz her Dolar nedeniyle B Yardım Kuruluşuna o kadar eksik verebiliriz. Bir cüzzamliya yardım ettiğimizde, sıkıntı içinde olan başka birine yardım edemeyiz. Bazı kişilere şefkat gösterme isteğimiz başkalarına adil olmamızı engeller mi? Şefkatli bir insan, kaynaklarını iyi bir şekilde yönetemediği takdirde şefkatsiz davranabilir.

Şefkat, adalet ve hak çerçevesi içinde bilgece kullanılmalıdır. Bir öğretmeni ele alın. Sevgi, öğretmeni bütün öğrencilere karşı şefkatle davranmaya yöneltir, yoksa bazı kişilere karşı ayrımcılık yapılmış olur. Şefkat, öğretmeni hem yavaş, hem akıllı, hem de ortalama öğrencileri teşvik etmeye yöneltir. Fakat şefkat, dürüstlüğü unutursa zalimliğe dönüşebilir. Örneğin, öğretmen öğrencinin kompozisyonunu dürüst, sert ve dikkatli bir şekilde eleştirir. Bunu böyle yapmamak öğrencinin büyümesine engel olmak olacaktır. Bununla birlikte, yumuşaklık ve öğrencinin kendi yetileri konusunda endişeleriyle ilgili anlayış da olmalıdır. Böylece, şefkat yazıda en azından potansiyeli için övülecek bir şey arar. Şefkat öğretmeni övmeye değer bir şey bulana kadar aramaya zorlar.

Teşvik edilen öğrenci öğretmenden yardım isteyebilir. Sevgi öğretmenin bu yardımı vermesini sağlar. Fakat bütün bunlar belli sınırlar içinde gerçekleşmelidir. Çünkü başka öğrenciler de vardır. Yavaş ya da akıllı; hepsi öğretmenin enerjisini isterler. Hepsinin ertesi gün iyi hazırlanmış bir ders dinlemeye hakkı vardır. Bu şekilde, tek bir öğrenciye gösterilecek şefkat başka birçoğunun haklı talepleriyle sınırlandırılmıştır.

Böyle durumlarda şefkat işlerini ölçmemiz gerekmesi, şefkat göstermekten kaçınmamız anlamına gelmez. "Fazla iyisin" sözleri saçmalaktır. Şefkat, aptalca ya da haklı olmayan bir şekilde yöneltilir ama asla fazla iyi olamayız. Yaşamın pek çok talep içeren çerçevesi içinde şefkat göstermemiz gerekmektedir. Fakat safça gösterilen şefkatin zalim olmasına izin vermemek için, şefkati adalet sınırları içinde dikkatle kullanmalıyız

Bu sınırlar içinde şefkatli olamıyorsak, zaman zaman gelecek yardım taleplerine "Hayır." demek kaba sayılmayacaktır. Bilgelik ve dürüstlük olmayan şefkat kolayca sadece acımaya dönüşüp insanlara yardım etmekten çok zarar verebilir. Konunun özüyle ilgili olarak Graham Green, çok sade bir kadınla bir ilişki yaşayan Scoby'nin öyküsünü anlatmaktadır. Eşini bırakamayacak ya da bu konuda söz edemeyecek kadar "iyi" olduğu gibi, metresini de bırakamayacak kadar "iyidir". Bu tür "şefkat" sevgi değil acıma belirtisidir. Scoby ikisini ayırt edemiyordu ama dürüst olmayan şefkati zehirliydi ve sonunda ölümüne yol açtı. Sevgi yerine geçmeye çalışan acıma duygusundan kaçınmaya çalışmak Scoby'nin yaşamına son vermesine neden olmuştu.

Uygulamayla ilgili ikinci sorumuz, her şefkat gösterisinin sevgiden kaynaklanıp kaynaklanmadığıdır. Sevgi her zaman şefkatlidir ama şefkatli davranışlar her zaman sevgiden kaynaklanmaz. Bazı tipik şefkat davranışları kızgınlık, kabalık ya da hırs davranışlarıdır.

Topluluk huzurunda büyük bir gösterişle ondalıklarını veren Ferisiler aslında dindar insanlar üzerinde güç elde etmek için iyilik sembollerini kullanıyorlardı. Zengin siyasetçiler, oylarını almak için fakirlerle biraraya gelirler. Fakir çocuklar için yardım kuruluşlarını destekleyen dindar kadın kendini sıkıntıdan kurtarıyor ve fakirlerle karşılaştırıldığında ne kadar harika olduğunu göstermeye çalışıyor olabilir. Düşük ücretli işçilerine prim veren işveren sadece haksız çalışma koşullarını kabul etmeleri için işçilerini kandırmaya çalışıyor olabilir. Ev işleriyle meşgul olan koca sadece karısına üzerine düşen işleri yapmadığı mesajını vermeye çalışıyor olabilir. Şefkatli davranışlar bu tür kötü enerjilerden kaynaklandığında kesinlikle şefkat sayılmazlar.

Pak bir yürekle şefkat gösterdiğimiz zamanlar çok azdır. Yine de bu durum şefkatin gücünü ortadan kaldırmamaktadır. Sadece tek bir niyetle hareket ettiğimiz zamanların çok nadir olduğunu göstermektedir. Tanrı sadece saf bir niyete sahip olan kişileri kullansaydı Egemenliği gelene kadar beklemek zorunda kalırdı. Pavlus, bütünüyle ve sadece şefkatin gücüyle dolu olmamızdan söz etmiyor. Gücün dokunduğu herkesin bir anda, bütünüyle ve beklendiği gibi şefkatli olduğunu söylememektedir. Sadece sevginin bizleri şefkate yönelttiğini söyler. Sevgiyle harekete geçtiğimizde olduğu gibi, şefkatli olmak için de harekete geçeceğiz.

Uygulamayla ilgili bir soru daha sormalıyız. Şefkat her zaman iyileştirmek için harekete geçer. Sertlik şefkatle bağdaşmaz mı? Şefkat her zaman yumuşak mıdır? Yanıt; iyileştirmek için şefkatin bazen çok sert olması gerekir. Bazen şefkat, bağımlı bir insanın uyuşturucudan uzak durması için sertlik gerektirir. Şefkat şımarık bir çocuğa "Hayır" demek olabilir. Şefkat arkadaşımızın işlediği bir suçu bildirmek olabilir. Şefkat iyileştiren şeyi vermek olduğu kadar, zarar verecek olanı vermemek anlamına da gelir.

Sevgi ne zaman yumuşaklık gerektirir? Ne zaman sertlik gerektirir? Her durumda sevginin gücünü nasıl kullanacağımızla ilgili kurallar yoktur. En çok iyileştirecek yolu bulmak için hesap yapmalıyız. Sevgi en yararlı yolu kullanmamıza yardım eder; ve iyileştirmek sertlik gerektiriyorsa şefkat sert olmalıdır.

Tanrı'yla ilişkimizi koruduğumuz sürece şefkatli oluruz. Ahmakça bir şefkat göstermemeliyiz çünkü rekabetçi dünyamızda sevginin hem adaletli, hem de bilge olması gerekmektedir. Çerçeve adalet olmalıdır ve bilgelik şefkatin ne zaman adil olacağı konusunda anlayış verecektir. Henüz yetkin olmadığımız için ancak kısmen şefkatli olabiliriz. Fakat Tanrı'nın sevgisinin etkisinde olduğumuzda şefkat gücüne sahip olabiliriz. İçimizde sevginin dokunuşlarını hissettiğimizde zayıf olmaya istekli olacağız. İyileştirmek için birine yaklaşmanın en güçlü yanımız olduğunu anlayacağız.

Filename: Sevgi (Lewis Smedes).docx

Directory:

/Users/darlenenbocek/Documents/ProtestanReform/updated_To_UPLOAD/DONE

Template: /Users/darlenenbocek/Library/Group Containers/UBF8T346G9.Office/User

Content.localized/Templates.localized/Normal.dotm

Title:

Subject:

Author: Microsoft Office User

Keywords:

Comments:

Creation Date: 3/9/23 12:53:00 PM

Change Number: 1

Last Saved On: 3/9/23 12:54:00 PM

Last Saved By: Microsoft Office User

Total Editing Time: 2 Minutes

Last Printed On: 4/7/23 5:10:00 PM

As of Last Complete Printing

Number of Pages: 11

Number of Words: 4,629

Number of Characters: 31,065 (approx.)